

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 215/2022-24

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Petra Straku a sudcov Roberta Šorla a Martina Vernarského (sudca spravodajca) v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľky **LeikTec a. s.**, Suché mýto 1, Bratislava, IČO 44 536 445, zastúpenej JUDr. Líviou Krňčokovou, advokátkou, 29. augusta 5, Bratislava, proti uzneseniu Okresného súdu Žilina č. k. 5PExre/2/2018-510 z 10. februára 2020 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľky, skutkový stav veci

1. Ústavnému súdu bola 7. apríla 2020 doručená ústavná sťažnosť sťažovateľky vo veci namietaného porušenia jej základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“) a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Okresného súdu Žilina (ďalej len „okresný súd“) č. k. 5PExre/2/2018-510 z 10. februára 2020 (ďalej len „napadnuté uznesenie“). Sťažovateľka navrhuje, aby bolo napadnuté uznesenie zrušené, vec vrátená okresnému súdu na ďalšie konanie a aby jej bola priznaná náhrada trov právneho zastúpenia.

2. Z ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľka bola stranou v konaní sp. zn. 5PExre/2/2018 začatom okresným súdom z úradnej povinnosti, predmetom ktorého bolo overenie pravdivosti a úplnosti údajov o konečnom užívateľovi výhod zapísaných v registri partnerov verejného sektora. Konanie súd začal na podklade mediálnych informácií, a to webovej stránky [REDAKOVANÉ] ako aj z facebookovej stránky [REDAKOVANÉ], z ktorých boli zistené tvrdenia o možnej nesprávnosti a neúplnosti zápisov údajov o konečných užívateľoch výhod u sťažovateľky. V ten istý deň, ako súd vydal uznesenie o začatí konania, bol súčasne súdu doručený kvalifikovaný podnet oznamovateľa [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], týkajúci sa toho istého partnera verejného sektora (sťažovateľky). V podnete oznamovateľ uviedol indicie prepojenia sťažovateľky na iné subjekty ako súčasných či historických akcionárov a indicie možného nepravdivého zápisu v registri partnerov verejného sektora.

3. Okresný súd na základe zistení spochybňujúcich pravdivosť a úplnosť údajov o konečnom užívateľovi výhod rozhodol napadnutým uznesením tak, že vymazal sťažovateľku ako partnera verejného sektora z registra partnerov verejného sektora.

II.

Argumentácia sťažovateľky

4. Sťažovateľka vytkla, že k porušeniu jej práva na spravodlivé súdne konanie došlo už tým, že súd v danom prípade nezastavil konanie, ktoré sa začalo neskôr (na základe podnetu [REDAKOVANÉ]), a v rovnakom konaní konal aj na základe vlastného podnetu, aj na základe kvalifikovaného podnetu oznamovateľa [REDAKOVANÉ]. Ide teda o prekážku litispendencie, ktorá predstavuje neodstrániteľnú vadu konania vo vzťahu k neskôr začatému konaniu a vždy vedie k zastaveniu konania.

5. Tiež namieta, že napriek posudzovaniu skutkového stavu súdom k 2. marcu 2018 (deň právoplatnosti uznesenia o začatí konania) ten svoje rozhodnutie založil na skutkových okolnostiach, ktoré nastali až po tomto dni, v dôsledku čoho napadnuté uznesenie nemá oporu v § 12 ods. 1 zákona č. 315/2016 Z. z. o registri partnerov verejného sektora a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o RPVS“). Ak by súd postupoval v súlade s uvedeným ustanovením a bral do úvahy iba skutkové okolnosti existujúce v čase začatia konania, tak by ani nemohol posudzovať, u ktorých fyzických osôb v konečnom dôsledku hospodársky prospech partnera verejného sektora skončil, pretože v čase začatia súdneho konania žiadne dividendy na základe rozhodnutia valného zhromaždenia sťažovateľky z 28. decembra 2017 ešte fakticky vyplatené neboli (existovalo iba právo na ich výplatu). V prípade, ak by súd vo veci postupoval tak, ako mu to ukladá zákon o RPVS, tak by mohol brať do úvahy iba zápisnicu zo zasadnutia mimoriadneho valného zhromaždenia sťažovateľky z 28. decembra 2017, pričom z tejto zápisnice je evidentné, že právo na hospodársky prospech sťažovateľky mali jej akcionári, v danom čase [REDAKOVANÉ] (vlastník 34 kusov akcií sťažovateľky) a spoločnosť [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ] (vlastník 66 kusov akcií sťažovateľky). Ak teda v rozhodnom čase boli v registri partnerov verejného sektora zapísaní [REDAKOVANÉ] s manželkou, [REDAKOVANÉ] s manželkou a [REDAKOVANÉ],

tak tento zápis bolo potrebné vyhodnotiť ako správny a úplný. [REDACTED] bol ako konečný užívateľ výhod zapísaný z dôvodu, že bol vlastníkom 34 akcií sťažovateľky, pričom z dôvodu existujúceho bezpodielového spoluvlastníctva manželov bola do registra partnerov verejného sektora zapísaná aj manželka [REDACTED] pani [REDACTED]. [REDACTED] a [REDACTED] boli ako koneční užívatelia výhod zapísaní z dôvodu, že spoločnosť [REDACTED] vlastnila 66 akcií sťažovateľky, pričom jediným akcionárom tejto spoločnosti bola spoločnosť [REDACTED], ktorej akcionármi boli [REDACTED] (vlastnil 5 akcií z celkom 9 akcií) a [REDACTED] (vlastnil 4 akcie z celkom 9 akcií). Z dôvodu existujúceho bezpodielového spoluvlastníctva manželov bola do registra partnerov verejného sektora zapísaná aj manželka [REDACTED] pani [REDACTED].

6. Vo vzťahu k spoločnosti [REDACTED] [REDACTED] [REDACTED] sťažovateľka uviedla, že hospodársky prospech (dividendy na základe rozhodnutia valného zhromaždenia z 28. decembra 2017) skončil (tzn. bol vyplatený) v tejto spoločnosti, čo preukázala jednak výpisom zo svojho účtu a jednak potvrdením tejto spoločnosti z 19. apríla 2019. Sťažovateľka si teda podľa jej názoru svoje dôkazné bremeno splnila nad rámec povinností vyplývajúcich jej z § 12 zákona o RPVS, pretože preukázala nielen to, komu patrí právo na hospodársky prospech sťažovateľky (ku dňu začatia konania), ale preukázala aj to, komu bol hospodársky prospech reálne vyplatený. Okresný súd sa podľa nej s predloženými dôkazmi nijakým spôsobom nevysporiadal, nevyhodnotil ich ani jednotlivo ani vo vzájomnej súvislosti a neprihliadol na všetky skutočnosti, ktoré sťažovateľka preukázala a ktoré existovali ku dňu začatia súdneho konania. Neoveroval pravdivosť a úplnosť údajov o konečnom užívateľovi výhod zapísaných v registri partnerov verejného sektora z dôkazov predložených sťažovateľkou, ale iniciatívne spochybňoval správnosť týchto údajov na základe vlastných domnienok, a to napriek tomu, že úlohou súdu v danom konaní malo byť len posúdenie, či partner verejného sektora uniesol dôkazné bremeno týkajúce sa správnosti a úplnosti zápisu v registri partnerov verejného sektora, ako to vyplýva z § 12 ods. 7 zákona o RPVS. Sťažovateľka v súvislosti s uvedeným vytkla neodôvodnenie napadnutého uznesenia okresným súdom ústavne akceptovateľným spôsobom. Súd podľa nej v odôvodnení nijakým spôsobom nezrejmil svoje myšlienkové pochody, spôsob hodnotenia dôkazov, skutkové zistenia a vyvedené právne závery takým spôsobom, aby výsledok rozhodovacej činnosti bol jasný, zrozumiteľný a dostatočne odôvodnený a aby sťažovateľka nemusela hľadať odpoveď na nastolenú problematiku v rovine dohadov, aby sa s prijatými závermi bolo možné stotožniť ako s logickým záverom procesu poznania nielen právnych záverov, ale aj záverov skutkových, z ktorých právne závery vychádzajú.

7. Sťažovateľka uviedla, že nie je postačujúce odôvodnenie súdu, že prevod akcií ňou emitovaných na spoločnosť [REDACTED] [REDACTED] [REDACTED] vykazuje znaky účelovej operácie, ktorej cieľom bolo vyvieť nevyplatený zisk naakumulovaný v predchádzajúcich rokoch zo spoločnosti sťažovateľky. Súd mal podľa nej jednoznačne odôvodniť, či podľa neho skutočne išlo o účelovú operáciu, a ak áno, s akými dôsledkami na zápis konečného užívateľa výhod do registra partnerov verejného sektora k 1. marcu 2018, resp. 2. marcu 2018. Ak sa súdu javilo, že prevod akcií vykazoval znaky účelovej operácie, tak tieto pochybnosti boli podľa sťažovateľky vyvrátené ňou predloženými dôkazmi. Pokiaľ sa súd s týmito dôkazmi nevysporiadal a rozhodol

v jej neprospech, konštatujúc, že sťažovateľka neuniesla dôkazné bremeno, tak je evidentné, že jej bola fakticky odňatá možnosť konať pred súdom a bolo porušené jej právo na spravodlivý proces.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

8. Za zjavne neopodstatnenú možno považovať ústavnú sťažnosť, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (IV. ÚS 92/04, III. ÚS 168/05, II. ÚS 172/2011, I. ÚS 143/2014).

9. Ústavný súd pripomína, že vo vzťahu ku všeobecným súdom nie je prieskumným súdom ani riadnou či mimoriadnou opravnou inštanciou (m. m. I. ÚS 19/02, I. ÚS 31/05) a nemá zásadne ani oprávnenie preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol, alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil (II. ÚS 21/96, II. ÚS 134/09). Vo všeobecnosti úlohou súdnej ochrany ústavnosti poskytovanej ústavným súdom napokon nie je ani chrániť občana pred skutkovými omylmi všeobecných súdov, ale chrániť ho pred takými zásahmi do jeho práv, ktoré sú z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné (I. ÚS 17/01). V súvislosti so ústavnými sťažnosťami namietajúcimi porušenie základných práv a slobôd rozhodnutiami všeobecných súdov už ústavný súd opakovane uviedol, že jeho úloha pri rozhodovaní o sťažnosti pre porušenie základného práva na súdnu ochranu, resp. práva na spravodlivé súdne konanie rozhodnutím súdu, sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov súdnej interpretácie a aplikácie zákonných predpisov s ústavou alebo medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách, najmä v tom smere, či závery všeobecných súdov sú dostatočne odôvodnené, resp. či nie sú arbitrárne s priamym dopadom na niektoré zo základných ľudských práv (napr. I. ÚS 19/02, I. ÚS 27/04, I. ÚS 74/05, I. ÚS 241/07, I. ÚS 272/09).

10. Odôvodnenie rozhodnutí všeobecných súdov je častým predmetom posudzovania v rozhodovacej činnosti ústavného súdu a aj štrasburských orgánov ochrany práva, z čoho rezultuje pomerne bohatá judikatúra k jeho významu z pohľadu práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. V odôvodnení rozhodnutia všeobecný súd odpovedá na konkrétne námietky účastníka konania, keď jasne a zrozumiteľne dá odpoveď na všetky kľúčové právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany. Ústavný súd pripomína, že všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania (I. ÚS 241/07). Rovnako Európsky súd pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) pripomenul, že súdne rozhodnutia musia v dostatočnej miere uvádzať dôvody, na ktorých sa zakladajú (García Ruiz c. Španielsku z 21. 1. 1999). Judikatúra ESLP teda nevyžaduje, aby na každý argument strany bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia. Ak však ide o argument, ktorý je pre rozhodnutie rozhodujúci, vyžaduje

sa špecifická odpoveď práve na tento argument (Georiadis c. Grécko z 29. 5. 1997, Higgins c. Francúzsko z 19. 2. 1998). Z práva na spravodlivú súdnu ochranu vyplýva aj povinnosť súdu zaoberať sa účinne námietkami, argumentmi a návrhmi na vykonanie dôkazov strán s výhradou, že majú význam pre rozhodnutie (Kraska c. Švajčiarsko z 29. 4. 1993, II. ÚS 410/06).

11. Ústavný súd, vychádzajúc z obsahu ústavnej sťažnosti, konštatuje, že sťažovateľka vo vzťahu k napadnutému uzneseniu okresného súdu predostrela predovšetkým skutkovú a právnu argumentáciu, ktorá evokuje, že svoju ústavnú sťažnosť koncipovala tak, akoby išlo o odvolanie v konaní pred odvolacím súdom. Ústavný súd v tejto súvislosti už viackrát uviedol, že v konaní o ústavnej sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy nepôsobí ako skutkový súd.

12. Jedinou ústavnoprávne relevantnou námietkou sťažovateľky bola tvrdená arbitrárnosť napadnutého uznesenia okresného súdu, ktorú odôvodnila tým, že okresný súd ústavne akceptovateľným spôsobom neodôvodnil napadnuté uznesenie.

13. Vychádzajúc z mantinelov možných zásahov ústavného súdu do rozhodovacej činnosti všeobecných súdov, sa ústavný súd oboznámil s tými časťami odôvodnenia napadnutého uznesenia okresného súdu, ktoré boli pre posúdenie dôvodnosti ústavnej sťažnosti podstatné. Okresný súd pri odôvodnení svojho záveru, že sťažovateľka neunesla dôkazné bremeno týkajúce sa preukázania správnosti a úplnosti zapísaných údajov o konečných užívateľoch výhod v rozhodnom čase, vychádzal z vyhodnotenia skutkových zistení v ich súhrne, prihliadnuc na individuálne okolnosti danej veci. Zdôraznil, že partner verejného sektora síce predložil výpisy z účtov preukazujúce vyplatenie zisku jeho formálnemu akcionárovi spoločnosti [REDAKOVANÉ] ďalšie nakladanie s vyplatenými finančnými prostriedkami však doložené nebolo. Konštatoval tiež, že prevod akcií partnera verejného sektora akcionárkou [REDAKOVANÉ] na [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ] vykazuje znaky účelovej operácie, ktorej cieľom bolo vyviešť nevyplatený zisk naakumulovaný v predchádzajúcich rokoch zo spoločnosti sťažovateľky. V súvislosti s tým poukázal na bezodplatný prevod akcií [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ] na [REDAKOVANÉ] v čase, keď spoločnosť mala na účte nerozdelených ziskov naakumulovaných cca 11 mil. eur, na rozhodnutie o vyplatení naakumulovaného zisku prakticky okamžite po prevode akcií na akcionára [REDAKOVANÉ] a na skutočnosť, že po rozhodnutí o vyplatení zisku zostal akcionár [REDAKOVANÉ] v štruktúre partnera verejného sektora veľmi krátko a previedol svoje akcie za (v pomere k vyplateným dividendám) v podstate symbolickú cenu 18 500 eur spoločnosti [REDAKOVANÉ]

14. Po preskúmaní napadnutého uznesenia ústavný súd argumentáciu sťažovateľky nevyhodnotil ako spôsobilú spochybniť ústavnú udržateľnosť záverov okresného súdu. Nezistil, že by okresným súdom aplikovaný postup pri zistení a hodnotení skutkového stavu veci a pri ustálení právnych záverov mohol zakladať dôvod na zásah ústavného súdu do napadnutého uznesenia v súlade s jeho právomocami ustanovenými v čl. 127 ods. 2 ústavy. Ústavný súd nezistil, že by posudzované rozhodnutie okresného súdu bolo svojvoľné alebo v zjavnom vzájomnom rozpore, či urobené v zrejmom omyle a v nesúlade s platnou právnou úpravou, či nedostatočne odôvodnené. Práve naopak, napadnuté uznesenie sa ústavnému súdu javí byť komplexné a zodpovedajúce všetkým právnym a skutkovým okolnostiam daného prípadu.

15. V tejto súvislosti ústavný súd pri posudzovaní ústavnej udržateľnosti záverov v odôvodnení napadnutého uznesenia okresného súdu zohľadnil aj charakter, zmysel a účel zákona o RPVS, kde všeobecný súd musí pri svojom rozhodovaní zohľadniť aj verejný záujem. Predmet úpravy má verejnoprávny charakter. Účelom a zmyslom zákona o RPVS je odкрытие a publicita beneficentov, ktorí majú prospech z transakcií s verejným sektorom. V odôvodnených prípadoch je preto podľa názoru ústavného súdu legitímne nepriznať právnu ochranu subjektu, ktorého cieľom je zmariť preverenie konečných užívateľov výhod v registri obligátorne zapísaného partnera verejného sektora. Aj miera dôkazného bremena je tomu primerane prispôsobená (§ 12 ods. 7 zákona o RPVS). Preto možno konštatovať, že všeobecnému súdu postačuje, ak partner verejného sektora hodnoverne nepreukáže svoje tvrdenia o úplnosti a pravdivosti údajov, resp. postačuje, že existujúce pochybnosti okresného súdu zistené v priebehu konania nie je spôsobilý hodnoverne vysvetliť (II. ÚS 222/2020).

16. Ústavný súd v súhrne konštatuje, že sa z obsahu napadnutého uznesenia presvedčil, že okresný súd sa námietkami sťažovateľky zaoberal v rozsahu, ktorý postačuje na konštatovanie, že sťažovateľka v napadnutom uznesení dostala primeranú odpoveď na všetky podstatné okolnosti prípadu. V tejto súvislosti už ústavný súd uviedol, že všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia. Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na súdnu ochranu, resp. právo na spravodlivé súdne konanie (m. m. IV. ÚS 112/05, I. ÚS 117/05). Z ústavnoprávneho hľadiska preto niet žiadneho dôvodu, aby sa spochybňovali závery napadnutých rozhodnutí, ktoré sú dostatočne odôvodnené a majú oporu vo vykonanom dokazovaní.

17. Ústavný súd preto konštatuje, že dôvody napadnutého uznesenia okresného súdu sú zrozumiteľné a dostatočne logické, vychádzajúce zo skutkových okolností prípadu a relevantných právnych noriem. Sťažovateľkou prezentované argumenty podľa názoru ústavného súdu relevantne nespochybnili ústavnú konformnosť prijatých právnych záverov okresným súdom. Týka sa to aj jej tvrdení o existencii prekážky litispendencie a toho, že súd nemal brať do úvahy skutkové okolnosti a dôkazy, ktoré nastali po začatí konania.

18. Vychádzajúc z uvedeného, je ústavný súd toho názoru, že niet relevantnej spojitosti medzi napadnutým uznesením okresného súdu a namietaným porušením základného práva sťažovateľky podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 36 ods. 1 listiny a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. S prihliadnutím na odôvodnenosť napadnutého uznesenia, ako aj s poukazom na to, že obsahom základného práva na súdnu ochranu nie je právo na rozhodnutie v súlade s právnym názorom účastníka súdneho konania, resp. právo na úspech v konaní (obdobne napr. II. ÚS 218/02, III. ÚS 198/07, II. ÚS 229/07, I. ÚS 265/07, III. ÚS 139/08), ústavný súd sťažnosť sťažovateľky podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov odmietol z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti.

19. Vzhľadom na odmietnutie ústavnej sťažnosti v celom rozsahu neprichádzalo už do úvahy rozhodovať o ďalších návrhoch sťažovateľky obsiahnutých v petite ústavnej sťažnosti.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 12. apríla 2022

Peter Straka
predseda senátu